

50 (290).
TİGRANUHİ M.NİN HİKÂYESİ
(1943, İstanbul doğumlu)
TÜRKE YARDIM EDEN ERMENİ

Babam, Nazar Karadeniz kıyısındaki Dize'de yaşarken orada iki mahalle varmış: Yukarı Dize ve Çarşı Dize. Yukarı Dize'den gelen mutlaka Ermeni olurmuş, çarşıdan çıkan ise Rum. Yukardakilere "Artaşen" yani "Tarlaya iyi bakan" adı verilmiş.

Orda babam henüz 22 yaşındayken bir memurla dost olur. Bir gün o adamla yiyip içerken, adam babama bir sigara ikram eder. Babam ona der ki: "Ben ondan içmem kendi markamdan içerim."

Yine bir gün o adam babamı evine davet eder. Babam bahçelerin içinde bulunan büyük bir eve girer. Yer içerler. Babam duvardan asılı bir silah görür. "Kim bilir bu silahla kaç tane Ermeni öldürdün." der babam.

Adam dönüp şöyle cevap verir: "Sen ne biçim konuşuyorsun? Ben bu sözlerin için seni mahvedebilirdim. Ben bir Ermeni'yi öldürmek bir yana bir sürü Ermeninin hayatını kurtardım. Andranik'in çeteleri köyü bastığı zaman babam Ermeni komşusunun evine kaçmış. Andranik'in çeteleri babamın o evden içeri girdiğinden şüphelenmişler. Arkasından evi aramaya gelmişler. Şüphelenmesinler diye Ermeni, babamı karısının yatağına sokmuş. Evdekilerin kapıyı açmalarını sağlamış; kendisi de saklanmış. Bunun karşılığında ben de Ermeni dostu oldum; birçok Ermeninin hayatını kurtardım. Bak sen daha gençsin. 'Ben o sigarayı içmem diyerek' ilk hatanı işledin. Bir daha öyle bir şey yapma; hep karşıdakinin seviyesine in ki, sevilesin."

Bu yüzden de o iyi Türkün sözlerini babam bütün hayatı boyunca hatırlar bize de anlatırdı.